

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžr/36/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013200001
Dátum vydania rozhodnutia:	11.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013200001.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobkyne MBB, a.s., so sídlom ČSA 26, 974 01 Banská Bystrica, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Kašuba spol. s r.o., so sídlom Horná 41, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 859 095, proti žalovanému Okresnému úradu Banská Bystrica, so sídlom Námestie Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica (predtým Obvodný pozemkový úrad Banská Bystrica), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 2012/00413 zo dňa 24.10.2012, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/1/2013-160 zo dňa 4. decembra 2013, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/1/2013-160 zo dňa 4. decembra 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol ako nedôvodnú žalobu žalobkyne proti rozhodnutiu a postupu žalovaného č. 2012/00413 zo dňa 24.10.2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. OP/2012/001774-1/Hup zo dňa 03.09.2012, ktorým správny orgán rozhodol, že žalobkyňa nespĺňa podmienky na priznanie účastníka konania vo veci uplatneného reštitučného nároku oprávnenej osoby P. O. a spol. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku skonštatoval, že jednotlivé žalobné námietky považoval za neopodstatnené. Súd sa síce stotožnil s konštatovaním žalobkyne, že vyznačenie doložky právoplatnosti nie je jedinou relevantnou skutočnosťou na preukázanie skutočnej právoplatnosti rozhodnutia, avšak má za to, že ani toto nie je spôsobilé privodiť zrušenie napadnutého rozhodnutia žalobou. Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán, rozhodli správne, ak dospeli k záveru nesplnenia podmienok priznania žalobcovi postavenia účastníka konania v reštitučnom konaní. Súd mal za to, že dovoľávať sa nesprávnosti postupu v reštitučnom konaní môže len účastník takéhoto konania, ktorým evidentne nebola žalobkyňa, keďže rozhodnutie č. 563/95 bolo vydané dňa 02.05.1995, pričom žalobkyňa ako

obchodná spoločnosť vznikla zápisom v Obchodnom registri dňa 11.01.2000. Ďalej uviedol, že ak by aj došlo k tvrdeným vadám v doručovaní dvom známym účastníkom správneho konania (oprávneným osobám v reštitučnom konaní), resp. ak by správny orgán nekonal s tým, s kým sa konať malo, resp. konal s nimi nezákonným spôsobom, nie je možné takúto vadu v konaní, resp. vadu v rozhodnutí, napadnúť po uplynutí zákonom stanovených lehôt na uplatnenie riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Správne poukázal žalovaný na skutočnosť, že použitím opravných prostriedkov disponujú jedine účastníci konania. Nebol by to jediný prípad, kde sa musia rešpektovať vydané rozhodnutia, hoci aj nesprávne, nezákonné. Zákonodarca zachovanie stavu právnej istoty upravuje stanovením lehôt a postupov (opravnými prostriedkami) ako zákonom korektný spôsob nápravy v pochybeniach pri postupe a rozhodovaní štátnych orgánov. Krajský súd sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že k ukráteniu na právach a právom chránených záujmoch žalobkyne nemohlo dôjsť, pretože žalobkyňa vznikla v roku 2000, t.j. evidentne po vydaní rozhodnutia správneho orgánu v reštitučnej veci, pričom či k tomu došlo, sa posudzuje vzhľadom na situáciu v čase vydania rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k dotknutiu na právach. Krajský súd na záver dodáva, že hypoteticky by sa opomenutí (dotknutí) účastníci správneho konania, s ktorými sa nekonal, hoci sa s nimi konať malo, resp. sa konalo nezákonným spôsobom mohli dožadovať nápravy v reštitučnom konaní, avšak len v zákonom stanovených lehotách. Pokiaľ by sa tieto osoby dovolali nápravy a došlo by k prijatiu záveru o neprávoplatnosti rozhodnutia v reštitučnom konaní, bolo by možné následne uvažovať o možnom vstupe žalobkyne do takéhoto neukončeného správneho konania. Súd sa však stotožnil so žalovaným, že pristúpenie MBB, a.s. ako účastníka do reštitučného konania nie je možné žiadnym legitímnym spôsobom, nakoľko riadne aj mimoriadne opravné prostriedky bolo možné využiť len účastníkmi konania v prekluzívnych lehotách, ktoré už márne uplynuli.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie doplnené podaním zo dňa 24.04.2014, v ktorom žiada odvolací súd, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu a vec vráti na ďalšie konanie. Svoje odvolanie zdôvodnila dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2 O.s.p. Uviedla, že správny poriadok ustanovuje procesnoprávne predpoklady nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu. Právoplatné je len to rozhodnutie, ktoré sa účastníkovi konania riadne oznámilo a ktoré nemožno napadnúť riadnym opravným prostriedkom. Okamih, kedy sa stáva rozhodnutie v konkrétnej veci právoplatným, sa odvíja od toho, ako a kedy boli splnené obidve procesné podmienky - oznámenie rozhodnutia a nemožnosť podať odvolanie (rozklad). V prípade, ak nebolo niektorému zo známych účastníkov konania rozhodnutie riadne oznámené, nemôže nadobudnúť právoplatnosť, a to pre nedostatky v jeho oznámení. Za deň oznámenia rozhodnutia správneho orgánu účastníkovi správneho konania sa považuje deň, ktorým je rozhodnutie doručené účastníkovi správneho konania do vlastných rúk. V právnej praxi je pre moment doručenia písomného rozhodnutia správneho orgánu účastníkovi správneho konania tiež vyjadrovaný pojmom „vykázanie doručenia s právnymi účinkami riadneho oznámenia rozhodnutia správneho orgánu“. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti je potom úplne zrejmé, že rozhodnutie Pozemkového úradu Banská Bystrica číslo 563/95 zo dňa 02.05.1995 nikdy nenadobudlo právoplatnosť, a že vyznačenie nadobudnutia právoplatnosti dňom 13.06.1995 na predmetnom rozhodnutí je nesprávne a nezákonné. Na základe vyššie uvedených skutočností je teda zrejmé, že vyššie uvedené správne (reštitučné) konanie ešte nebolo právoplatne skončené a žalobkyňa je tak zatiaľ stále neprávoplatným rozhodnutím Pozemkového úradu Banská Bystrica číslo 563/95 zo dňa 02.05.1995 priamo dotknutá na svojich vlastníckych právach, pričom je právne bezvýznamné, že žalobkyňa - spoločnosť MBB a.s. vznikla až dňa 11.01.2000, pretože v súčasnosti, v stave neukončeného správneho konania, je žalobkyňa ako súčasná vlastníčka nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX k. ú. Q. rozhodnutím Pozemkového úradu Banská Bystrica číslo 563/95 zo dňa 02.05.1995 priamo dotknutá na svojich vlastníckych právach tým, že na základe rozhodnutia Pozemkového úradu Banská Bystrica číslo 563/95 zo dňa 02.05.1995 by mala svoje výlučné vlastníctvo k niektorým pozemkom zapísaným na LV č. XXXX k. ú. Q. stratiť, pričom samotné vyznačenie nadobudnutia právoplatnosti na predmetnom rozhodnutí považuje za nesprávne a nezákonné a toto nesprávne a nezákonné vyznačenie nadobudnutia právoplatnosti na predmetnom rozhodnutí nemôže samo osebe spôsobiť nadobudnutie právoplatnosti predmetného rozhodnutia a správne konanie tým ukončiť. V tejto situácii nemožno použiť § 250b O.s.p. ani vo vzťahu k žalobcovi, pretože toto ustanovenie upravuje konanie o žalobách proti právoplatným

rozhodnutiam, pričom v tomto prípade predmetné rozhodnutie ešte právoplatnosť nenadobudlo, ale právoplatnosť je na ňom len nesprávne a nezákonne vyznačená. Účastník konania môže podať opravný prostriedok až po tom, čo mu bolo rozhodnutie orgánu verejnej správy doručené, pričom dvom známym účastníkom konania, s ktorými orgán verejnej správy v tomto prípade konal (ide o Y. S. a Ing. Q. F.), nebolo jeho rozhodnutie evidentne doručené. Predmetné rozhodnutie teda nenadobudlo právoplatnosť márnym uplynutím lehoty na podanie odvolania, nakoľko lehota na jeho podanie u týchto dvoch účastníkov konania ešte ani nezačala plynúť. V tejto situácii nemožno použiť § 250b O.s.p. vo vzťahu k týmto dvom účastníkom konania, pretože ide o takých účastníkov konania, s ktorými sa v predmetnom správnom konaní konalo ako s účastníkmi konania, len im rozhodnutie nebolo doručené, a teda konanie nie je skončené a rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť. Žalobkyňa poukazuje aj na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obdo V 101/2005, Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 So 171/2007 a Metodické usmernenie - odpoveď Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR zo dňa 05.04.2012 číslo 10187/2012/SVBP-20054IPi.

Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu plne stotožňuje s právnym názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku podáva podrobné vysvetlenie namietaných a dokazovaných skutočností a navrhuje najvyššiemu súdu, aby rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Je toho názoru, že dôvody odvolania žalobkyne sú neopodstatnené a sú tak všeobecného charakteru (nie je zrejmé, akú inú vadu má konanie, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie, a iné), že sa ďalej nie je možné vecne vyjadriť k odôvodneniu predmetného odvolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je nedôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 04.12.2013. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 11.02.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

S účinnosťou od 1. októbra 2013 boli v zmysle § 8 písm. b/ zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov zrušené obvodné pozemkové úrady a podľa § 9 ods. 4 cit. zákona ich pôsobnosť ustanovená osobitnými predpismi prechádza na okresný úrad. Do postavenia Obvodného pozemkového úradu Banská Bystrica tak nastúpil z titulu zákonných zmien Okresný úrad Banská Bystrica. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán, ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická

alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 14 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak. Účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku krajského súdu ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania odvolací súd skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu. V danej veci odvolací súd najmä posudzoval otázku, či žalobkyňa uvedeným rozhodnutím mohla byť ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch a či rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 563/95 vydané dňa 02.05.1995 nadobudlo právoplatnosť dňa 13.06.1995, teda či reštitučné konanie bolo právoplatne ukončené.

Z obsahu administratívneho ako aj súdneho spisu odvolací súd zistil, že Pozemkový úrad Banská Bystrica vydal dňa 02.05.1995 rozhodnutie č. 563/95, ktorým rozhodol o vlastníctve k nehnuteľnostiam vo veci uplatneného reštitučného nároku oprávnenej osoby P. O. a spol., na ktorom vyznačil právoplatnosť dňom 13.06.1995. Žalobkyňa (spoločnosť MBB a.s.) vznikla dňa 11.01.2000. Dňa 15.11.2011 spoločnosť MBB a.s. oznámila prvostupňovému správnenému orgánu vstup do správneho konania z dôvodu, že môže byť rozhodnutím správneho orgánu dotknutá na svojich právach a právom chránených záujmoch, nakoľko je vlastníkom dotknutých nehnuteľností. Podľa jej názoru nie je reštitučné konanie právoplatne skončené, pretože rozhodnutie č. 563/95 nebolo účinne doručené všetkým účastníkom správneho konania, a teda nemohla začať plynúť zákonom stanovená lehota na podanie odvolania, čím rozhodnutie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť. Prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie č. OP/2012/001774-1/Hup zo dňa 03.09.2012, ktorým rozhodol, že žalobkyňa nespĺňa podmienky na priznanie účastníka konania vo veci uplatneného reštitučného nároku oprávnenej osoby P. O. a spol. Žalobkyňa podala proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby príslušný orgán predmetné rozhodnutie zrušil. Žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Ustanovenie § 14 ods. 1 a 2 správneho poriadku upravuje legálnu definíciu účastníka správneho konania. Definícia účastníka konania sa skladá zo štyroch častí, ktoré sa čiastočne prekrývajú. Znakom účastníka správneho konania je vo všetkých prípadoch hmotnoprávny pomer určitej fyzickej (právnickej) osoby k veci, ktorá je predmetom konania. Odpoveď na to, koho správny poriadok považuje za účastníka správneho konania, dávajú predpisy hmotného práva, v našom prípade zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“). Podľa jednej z vyššie uvedených definícií, sa za účastníka správneho konania považuje určitá osoba už na základe jej tvrdenia, že môže byť rozhodnutím správneho orgánu vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutá. Toto tvrdenie však musí byť kvalifikované, teda musí napĺňať zákonom predpokladané náležitosti, aby bolo možné konštatovať riadne splnenie povinnosti tvrdenia účastníka. Podstatou riešenia otázky, či osoba bude rozhodnutím správneho orgánu priamo dotknutá na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach je zistenie, či rozhodnutie správneho orgánu môže zasiahnuť do jej hmotnoprávneho postavenia, t. j. či jej hmotnoprávne postavenie môže byť po vydaní rozhodnutia iné ako pred jeho vydaním. Keďže rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v roku 1995 a žalobkyňa vznikla v roku 2000, niet najmenších pochyb o tom, že žalobkyňa nebola dotknutá na svojich právach a právom chránených záujmoch vydaním rozhodnutie správneho orgánu, teda že sa jej hmotnoprávne postavenie vydaním rozhodnutia č. 563/95 zo dňa 02.05.1995 nezmenilo, pretože v čase vydania spomínaného rozhodnutia žalobkyňa neexistovala. V tejto súvislosti ešte najvyšší súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že pri rozhodovaní správneho orgánu je pre správny orgán rozhodujúci stav v dobe vydania „preskúmaného“ rozhodnutia, pričom k novým skutočnostiam, ktoré vznikli po vydaní rozhodnutia

správneho orgánu treba prihliadnuť len vtedy, ak by tieto nové skutočnosti mohli mať vplyv na posúdenie správnosti rozhodnutia v čase rozhodnutia súdu (pozri judikát R 78/1967). To znamená, že skutkový a právny stav je v čase vydania rozhodnutia pre správny orgán záväzný a rozhodujúci (v tom čase žalobkyňa neexistovala a správny orgán rozhodoval len o nárokoch oprávnených osôb), pričom pri rozhodovaní veci nemôže správny orgán brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vydania rozhodnutia už netrvajú, ako ani predvídať skutočnosti, ktoré v čase vydania ešte nenastali, teda tú skutočnosť, že v budúcnosti vznikne žalobkyňa, ktorá bude v katastri nehnuteľnosti evidovaná ako vlastníčka sporných nehnuteľností, o ktorých sa vedie sporové konanie na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 20C/120/2010. Z uvedeného teda možno vyvodiť záver, že žalobkyňa nemohla byť rozhodnutím správneho orgánu č. 563/95 vydaného dňa 02.05.1995 dotknutá na svojich právach a právom chránených záujmoch, a teda nemôže byť ani účastníkom správneho konania v reštitučnej veci o určenie vlastníckeho práva oprávneným osobám v zmysle tretej definície účastníctva podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku.

Za predpokladu, ak by aj bola žalobkyňa účastníkom správneho konania, s ktorým sa v správnom konaní nekonalo, odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžp/3/2012 zo dňa 29.02.2012.

V zmysle § 247 ods. 1 a § 250 ods. 2 veta prvá O.s.p. aktívne legitimovanou na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia.

Žalobná legitimácia v zmysle § 247 ods. 1 a § 250 ods. 2 veta prvá O.s.p. musí byť daná pre všetky prípady, kedy je dotknutá právna sféra žalobkyne, t. j. kedy sa jednostranný úkon správneho orgánu (individuálny správny akt) vzťahujúci sa ku konkrétnej veci a konkrétnym adresátom dotýka ich právnej sféry.

Podľa § 250 ods. 2 veta druhá O.s.p. podať žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Z posledne citovaného zákonného ustanovenia možno vyvodiť záver, že žalobu môže podať aj ten, koho správny orgán ako účastníka správneho konania pominul, či už nesprávnym výkladom práva alebo nedopatrením. V prípade, ak správny orgán niekomu práva účastníka správneho konania uprie, neoznámí mu začatie konania ani mu nedoručí rozhodnutie, treba postupovať podľa ustanovenia § 250b ods. 2 O.s.p.

Podľa § 250b ods. 2 O.s.p. ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu opovedomí.

V ustanovení § 250b ods. 2 O.s.p. je zakotvený inštitút tzv. opomenutého účastníka. Ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci s ním ako s účastníkom konania mal konať, súd musí zisťovať nasledujúce skutočnosti:

- či mala byť žalobkyňa účastníkom správneho konania v zmysle správneho poriadku
- charakter rozhodnutia, ktoré žalobkyňa žalobou napáda.

Správny súd v rámci konania o žalobe opomenutého účastníka otázku, či žalobkyňa je alebo nie je opomenutý účastník, šetrí ako otázku predbežnú.

Súd v týchto prípadoch zabezpečuje, aby správne konanie prebehlo riadne. V zmysle súdnej judikatúry ustanovenie § 250b ods. 2 O.s.p. prelmuje dôsledky § 247 ods. 2 O.s.p. a § 250 ods. 2 O.s.p. v tom, že priznáva procesné právo podať žalobu aj tomu, s kým správny orgán ako s účastníkom konania nekonal a napadnuté rozhodnutie mu nebolo doručené. Vo svojom dôsledku toto ustanovenie pripúšťa podanie žaloby aj proti neprávoplatnému rozhodnutiu a pri nevyčerpaní opravných prostriedkov, a to v záujme dôslednej ochrany práv fyzických a právnických osôb (k tomu pozri bližšie napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 279/2010-21 zo dňa 25. augusta 2010).

Ak súd dospeje k záveru, že so žalobkyňou sa malo konať ako s účastníkom konania, uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie. Podľa okolností prípadu môže odložiť vykonateľnosť tohto rozhodnutia.

Stanoviskom súdu o povinnosti doručiť účastníkovi správne rozhodnutie je správny orgán viazaný a po uskutočnenom doručení predloží súdu administratívne spisy na rozhodnutie o žalobe (povinnosť správneho orgánu informovať súd o tom, že po vykonaní doručenia začal konanie o opravnom prostriedku, bola do ustanovenia § 250b ods. 2 doplnená zákonom č. 424/2002 Z. z. s účinnosťou od 1. septembra 2002).

Opomenutý účastník sa môže svojho práva podľa § 250b ods. 2 OSP účinne domôcť len v lehote troch rokov od vydania rozhodnutia, ktoré mu nebolo doručené (§ 250b ods. 3 OSP). V danom prípade ide o lehotu prekluzívnu a objektívnu.

Ak by sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. 563/95 vydaného dňa 02.05.1995 tvrdiac, že uvedené rozhodnutie jej nebolo doposiaľ doručené, tak nakoľko ide o rozhodnutie z roku 1995, je zrejmé, že postup podľa § 250b ods. 2 O.s.p. bude vylúčený, keďže prekluzívna trojročná lehota (podľa § 250b ods. 3 O.s.p.) už uplynula [a to 04.05.1998 - pondelok (§ 57 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.)]. Nie je preto ani na mieste skúmať, či žalobkyňa mala byť účastníkom konania, a či by teda zhora opísaný postup podľa § 250b ods. 2 O.s.p. bol aspoň teoreticky možný (k tomu pozri bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/14/2011 zo 17. augusta 2011).

Taktiež podľa ustálenej judikatúry správny súd uloží správne orgánu doručiť jeho rozhodnutie žalobkyni, ktorá tvrdí, že rozhodnutie správneho orgánu jej nebolo doručené, hoci sa s ňou ako s účastníkom konania malo konať, len v prekluzívnej trojročnej lehote, ktorej začiatok sa viaže na deň vydania správneho rozhodnutia (pozri bližšie napr. R 89/11).

Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd sa otázkou právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu č. 563/95 vydaného dňa 02.05.1995 nezaoberal, pretože pre posúdenie danej veci je táto bezpredmetná.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobkyňa bola v konaní neúspešná a žalovaný nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.